

AB'ye HAYIR !

ama AEB'ye¹ EVET !

Hasan Gürak

www.hasmendi.net

hasmendi@gmail.com

¹ AEB (Avrupa Ekonomik Bölgesi): AB ve EFTA'nın oluşturduğu ekonomik işbirliği bölgesi.

AB - Avrupa Birliği

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından altı Batı Avrupalı ÷lke iktisadi açıdan daha yakınlaşmak amacıyla Roma Anlaşması'nı imzaladı ve böylece ileride Avrupa Birliği (AB) olacak ekonomik topluluğun temeli atıldı. Anlaşmanın temel amacı şöyle ifade edilmişti:

"Ortak bir pazar oluşturarak ve üye devletlerin ekonomi politikalarını kademeli olarak birbirine yakınlaştırarak, topluluğun tümünde ekonomik faaliyetlerin dengeli gelişmesini, daimi ve dengeli bir genişlemeyi, istikrarın artmasını, hayat standartlarının hızlandırılmış bir şekilde yükseltilmesini ve Topluluk içindeki devletler-arasında daha yakın ilişkileri teşvik etmek".

Aradan geçen zaman içinde altı olan üye sayısı 27'ye yükseldi ve hem iktisadi hem kültürel hem sosyal hem de siyasi ilişkiler epey gelişti, hatta siyasi birlik olabilmek yolunda ciddi adımlar bile atıldı. Günümüzde Avrupa Birliği (AB) olarak bilinen birliğin kendisi ve hatta Avrupa için belirlediği küresel hedefler de var. İşte 21. Yüzyıl için AB'nin belirlediği "Avrupa'nın görevleri"²:

² http://europa.eu/abc/12lessons/lesson_1/index_en.htm

- Avrupa halkları için barış, g nen  ve istikrar sağlamak (provide peace, prosperity and stability for its peoples);
- Kıtadaki b l nm şl kleri gidermek (overcome the divisions on the continent);
- Halkın güvenliğini sağlamak (ensure that its people can live in safety);
- Dengeli iktisadi ve sosyal gelişmeyi desteklemek (promote balanced economic and social development);
- K reselleşmenin sorunlarıyla m cadele etmek ve Avrupa halklarının farklılıklarını korumak (meet the challenges of globalisation and preserve the diversity of the peoples of Europe);
- Avrupalıların paylaştığı s rekli kalkınma ve sağlıklı  evre, insan haklarına saygı ve sosyal piyasa ekonomisi gibi değerleri desteklemek (uphold the values that Europeans share, such as sustainable development and a sound environment, respect for human rights and the social market economy).

AB'nin koyduğu hedefler gayet olumlu, en azından görüntüsü oyle. Devasa bir küresel iktisadi güce ve " ağdaş değerlere" sahip ve böyle asil hedefleri olan AB'nin tam  yesi olmanın Türkiye'ye çok Şeyler kazandıracadıını düşünen çok kişi vardır. Aralarında siyasi partiler, çeşitli kurumlar ve kişilerin bulunduğu bu gruptakilere kısaca "**AB-taraftarları**" diyelim.

Doğal olarak, AB-taraftarları olduğu gibi AB'ye çeşitli nedenlerle karşi olanlar da var. Zaten demokratik ülkelerde tek tip insan ve tek tip düşünce olması düşünülemez. Bu ikinci gruptakilere de kısaca "**AB-karşıtları**" diyelim.

Acaba bu iki taraftar grubundan hangisi Türkiye'nin uzun dönem çıkarları açısından daha yararlı görüşlere sahip?

Türkiye'nin AB  yeliğine olumlu bir bakış

AB-taraftarları, AB tam  yeliğinin Türkiye'nin iktisadi açıdan gelişmesi ve kültürel-sosyal-demokratik-hukuki haklar açılardan daha  ağdaş olabilmesi için olmazsa olmaz bir koşul olduğunu savunuyorlar. AB  yesi Türkiye'de her Őeyin daha güzel ve daha gelişmiş olacağı yönünde kuşkuları yok. Ancak görmezden geldikleri veya özellikle görmek istemedikleri bazı somut gerçekler var. Ne İşve , ne Danimarka ne İngiltere AB  yesi olduktan sonra " ağdaş, demokratik ve gelişmiş"  lke oldular. Onlar AB  yeliğinden önce de " ağdaş, demokratik ve gelişmiş"  lkelerdi. Bir başka deyişle, Türkiye'nin  ağdaş uygarlık düzeyine ulaşabilmesinin tek yolunun AB'ye tam üyelikle mümkün olacağını ileri sürmek hem gerçekleri saptırmak hem de aşırı teslimiyetçi olmak gibi bir Şey. Üstelik Avrupalı " ağdaş kültürel değerlerin" ne kadar arzu edilebilir olduğu da çok iyi düşünülüp,

değerlendirilmelidir. Örneğin, hukuken her vatandaşın eşit haklara sahip olduğu söylenen AB ülkelerinde Afrika veya Asya kökenli insanların "gerçek anlamda ne kadar eşit" vatandaşlar olduklarını hiç düşündünüz mü? Hukuken, yani kâğıt üstünde, yasak olsa bile gerçek yaşamda "ırkçılığın" olmadığını, ayrımcılık yapılmadığını, fırsat eşitliği olduğunu kim iddia edebilir?

Kültürel ve hukuki değerleri bir an için unutup AB'nin en başarılı olduğu iktisadi gelişmeye ve küresel iktisadi gücüne bir bakalım. Doğrudur, AB iktisadi anlamda oldukça başarılı olmuş, bireysel gelir düzeyi ile ülkelerin ortalama gonenç düzeyi epey yükselmiştir. Ancak hemen akla şöyle bir soru geliyor: Acaba AB olmasaydı iktisadi gelişme sağlanamaz mıydı? Bu sorunun yanıtını vermek için önce AB'ye çok sonra tam üye olan ülkelere bir bakalım. İsveç, Danimarka, İngiltere, Avusturya gibi ülkeler AB üyesi olduktan sonra mı iktisadi açıdan geliştiler? Elbette, hayır! Bu ülkeler AB üyesi olmadan da iktisadi açıdan dünyanın en gelişmiş ülkeleri arasında yer alıyorlardı. Veya şu an AB üyesi olmayan ülkelerin durumuna bir bakalım; İsviçre, Norveç gibi ülkelerin "çağdaş, demokratik ve gelişmiş" ülke olmadıklarını söyleyecek biri var mıdır?

Yukarıda verdiğimiz örnekler Avrupa ülkelerine aitti. Şimdi bir de AB dışındaki ve başka kıtalarda bulunan bazı ülkelerin durumlarına bir göz atalım. Eğer Japonya, Kanada, Avustralya gibi ülkeler "çağdaş, demokratik ve gelişmiş" ülkelerse şu sonuca kolayca varabiliriz: AB üyesi olmadan da "çağdaş, demokratik ve gelişmiş" ülke olmak mümkündür.

Sözü uzatmaya hiç gerek yok. "Çağdaş, demokratik ve gelişmiş" ülke olabilmek için AB üyeliği olmazsa olmaz bir koşul değildir, hiç olmamıştır. Bunu aksini iddia edenler ideolojik görüşlerini yansıtmaktadırlar. Türkiye, aynen Norveç, İsviçre, Japonya, Kanada, Avustralya örneklerinde olduğu gibi AB'ye tam üye olmadan da "çağdaş, demokratik ve gelişmiş" bir ülke olabilir,

Peki, AB'ye tam üyelik daha "çağdaş, demokratik ve gelişmiş" bir ülke olma sürecinin hızlanmasına katkı sağlar mı? Bu soruya "evet" yanıtı verecek AB-taraftarı veya AB-karşıtı pek çok kişi olduğundan eminim. Haklı olduklarını gösteren birçok olay var. Örneğin, yakın zamanda AB'ye tam üye adayı olabilmek için birçok Anayasal ve yasal değişiklikler ve düzenlemeler yapmak zorunda kaldık. Bunlar genellikle Türkiye'nin kendiliğinden ve çok önceden yapması gereken değişikliklerdi ama Türkiye'yi yönetenlerin beceriksizlikleri ve bencillikleri yüzünden bir türlü yapılamıyordu. Dolayısıyla AB'ye tam üye adaylığı Türkiye'ye yasal düzenlemeler yapmak açısından yarar sağladı, bunu inkâr etmek mümkün değildir. Yapılan değişiklikler sonucu AB, **Türkiye'nin AB standartlarında yasal ve demokratik haklara sahip bir ülke** olduğunu düşündüğü için AB'ye tam üyelik sürecinin önünü açtı, görüşmeler başlatıldı. Türkiye'nin "demokratik bir ülke olmadığını" iddia edenlerin bunu unutmaması gerekir.

AB'ye tam üye olan Türkiye'nin alacağı yapısal değişim ve uyum amaçlı mali desteklerin büyük katkıları sağlayacağını düşünenler mutlaka vardır. Örneğin, geçmişte Yunanistan, İspanya, Portekiz gibi ülkeler yapısal değişim için büyük denecek meblağlarda kaynaklardan yararlanmışlardı. Tarım sektörünü desteklemek için verilen destekler de oldukça büyük miktarlardaydı. Ancak, artık bu tür cömertçe kullanılacak fonlar yok; var olan fonların miktarları ve ülkelere düşen miktarları da epey azaldı. Bu arada bu tür fonlara talip ülkelerin sayısı epey arttı. Dolayısıyla, AB üyeliği sonucu olarak eskiden Yunanistan'a veya İspanya'ya akan kaynaklar gibi Türkiye'ye akacak kaynaklar yok. Zaten Türkiye gibi tarihi olan bir ülkenin sadece ve sadece böyle parasal transferlerden yararlanmak amacı ile AB üyesi olmak istemesi düşüncesi bile utanç verici bir şey olurdu.

AB ile bütünleşmiş Türkiye'nin hem siyasi, hem askeri hem de iktisadi anlamda küresel bir gücün ortağı olarak daha itibarlı olacağını düşünenler olabilir. Bu görüş kısmen doğru olsa da böyle bir tam üyeliğin itibar kaybettirici yanları da olduğunu ve Türkiye'nin uzun dönem çıkarlarına zarar verebileceğini göz ardı etmemek gerekir (bu önemli konular az sonra tekrar ele alınacaktır).

AB-üyeliği dikensiz gül bahçesi değildir

Başta Fransa, Almanya, Avusturya olmak üzere birçok AB ülkesi Türkiye'nin tam üyeliğine karşı olduklarını çok anlaşılır bir biçimde ve her yerde, her fırsatta dile getiriyorlar. Şu an için Türkiye'nin tam üyeliğine karşı görüşlerini açıkça belirtmeyen ama Almanya ve Fransa'nın görüşlerini destekleyen AB üyesi ülkeler olduğu da bir gerçek. Adamlar çok açık olarak "sizi tam üye olarak görmek istemiyoruz", diyorlar. Acaba bu görüşün ne anlama geldiğini hala anlamayanların daha ne kadar zamana ve aşağılanmaya gereksinimleri var? AB taraftarları bu onur kırıcı durumu görmezden gelip, ısrarla biz AB üyesi olacağız, diyorlar. Sanki AB üyesi olunca başımız göğe erecek, yurdun her köşesi kalkınacak, her şey güllük, gülistanlık olacak, bambaşka bir ülke olacağız.

Aslında AB'ye tam üyeliğin her şeyi mükemmelleştireceği görüşünün büyük oranda safsatadan ibaret olduğunu bazı AB yandaşı kişiler ve kurumlar da çok iyi bilirler ama nedense AB aleyhine söz etmekten çekinirler. Bu tür kişiler ve kurumların AB ile ilişkileri incelense bir biçimde AB'den çıkarları olduğu görülür. Onlar için esas olan kendi "maddi çıkarlarıdır", Türkiye'nin uzun dönem beşeri ve iktisadi çıkarları değil. Elbette AB-taraftarı kişiler ve kurumlar vatan haini değiller, hatta genel olarak iyi niyetli olanların oranının az olmadığı söylenebilir. Ancak Türkiye'nin çıkarları ile bu kişi ve kurumların-kuruluşların çıkarları her zaman örtüşmez. Örneğin AB'li işletmelerin "fason" işbirlikçiliğini yapan, bundan çıkarı

olanlar elbette AB tam üyeliğini sonuna kadar destekleyeceklerdir. Daha farklı bir yaklaşım ve tutum beklemek gerçekçi olmaz. Veya Avrupa'da yaşamayı ayrıcalık sayan kişiler içinde serbest dolaşımın da olduğu bir üyeliği elbette destekleyeceklerdir. Bir de aşağılık kompleksinden kurtulamamış kişiler vardır ki bunlara göre "biz kendimiz adam olamayız", görüşü hâkimdir. Bu tür yaratılıştan teslimiyetçi ve aşağılık kompleksi sahibi insanlar hep var olmuşlardır ve olacaklardır.

Bu arada bazı AB ülkeleri bizi aralarında görmek istemediklerini açıkça belirtmesine rağmen Türkiye'ye AB lehine propaganda yapılması için kaynak aktarılmasında bir sakınca görmüyorlar. Bir başka deyişle, Türk halkının AB'nin harika bir proje olduğuna inanması için masraftan kaçınmıyorlar. Burada bir çelişki olduğu kesin. Madem bizi aralarında görmek istemiyorlar, o zaman neden AB propagandası yapılması için kaynakların cömertçe kullanılmasını engellemiyorlar? Çünkü AB lehine yapılan propagandalar Türkiye'de üyeliğe sıcak bakanların artmasına ve üyelik beklentilerinin yükselmesine neden oluyor.

Bu arada AB aleyhine propaganda yapmak için girişimde bulunacak olsanız sözde "demokrasi havarisi" olan AB'nden tek kuruş bile mali destek alamazsınız. Garip bir durum değil mi? Hem sizi "istememezlik" diye bas bas bağırlarlar hem de AB üyeliği aleyhine propagandaya fırsat vermezler. Buna demokratik bir yaklaşım denebilir mi? Bu durumun nedenlerinin ayrıca incelenmesi gerekir. Teşbihte hata olmaz sözünden yola çıkarak bize şu mesajı vermek istiyorlar, diye düşünsük yanlış olmaz herhalde:

"Kapımızdan içeri adım atmaya kalkmayın; ancak özgürce kapının önündeki eşikte bekleme hakkına sahipsiniz. Gerek duyduğumuzda ve çıkarlarımız doğrultusunda biz size ne yapacağınızı söyleriz."

AB lehine propagandayı yek tarafı ve cömertçe desteklerken AB üyeliğinin aleyhine propaganda yapabilmek için tek kuruş destek vermemek "demokratik" hakları olduğuna göre biz de kendi demokratik hakkımızı kullanarak AB-desteği olmadan da olası bir AB üyeliğinin bazı açılardan Türkiye için ne anlama geleceğini tartışabiliriz. Tartışmayı kolaylık açısından bazı temel başlıklar altında yapmakta yarar var. Temel soru şu: **AB'ye tam üyelik Türkiye'ye ne kaybettirir, ne kazandırır?**

- 1- **Siyasal bağımlılık:** Türkiye'nin tam üyeliğine karşı olan AB üyelerine göre Türkiye 72 milyonluk nüfusu ile büyük bir oy potansiyeline sahip olacağı için AB politikalarının biçimlenmesini ve uygulamalarını etkileyebilir veya değiştirebilir. Bu sav kesinlikle doğru değildir; hatta bir yalandır, bilgi kirliliğidir. Açıklamakta yarar var. 2005 yılında AB'nin toplam nüfusu 493 milyon idi. Türkiye'nin katılımı ile toplam AB nüfusu yaklaşık 565 milyon kişi

olacaktır. Bu verilere göre Türkiye AB toplam nüfusun yaklaşık yüzde 13'ünü oluşturuyor. Bu yüzde 13 oran ile mi Türkiye AB'nin politikalarını değiştirecek? Tamamen palavra... Hatta bu söylenenin tam aksi doğrudur: AB'nin aldığı kararları hoşuna gitse de gitmese de, ülke çıkarlarına uysa da uymasa da Türkiye kabullenip uygulamak zorunda kalacaktır. Çünkü 2014 yılından itibaren alınacak kararlarda "çoğunluk" kararı geçerli olacak. Bir başka deyişle Bakanlar Konseyi üyelerinin yüzde 55'inin oyu ile karar alınabilecektir³. Böyle bir durumda Türkiye, kendi ülkesinin ve insanların çıkarlarına uymayan yasal düzenlemeleri kabul etmek ve uygulamak zorunda kalabilecektir. Örneğin, AB Bakanlar Konseyi İran'a ambargo uygulanması veya Ermenistan ile ilişkilerin geliştirilmesi yönünde kararlar aldığında Türkiye bu kararları nasıl değiştirebilecektir? Yoksa kabullenmek zorunda mı kalacaktır?

- 2- **Ekonomik bağımlılık:** Yasal düzenlemeler açısından AB kriterlerinin Türkiye üzerinde olumlu etkisi olduğundan söz etmiştik. Acaba AB'ye tam üyeliğe adaylık sürecinde AB ile gelişen ekonomik ilişkiler Türkiye ekonomisinin güçlenmesine katkı sağlamış mıdır? Kısa ve orta dönem için olumlu yanıt vermek mümkün. Örneğin artık Türkiye daha kaliteli ürünler üretip, küresel pazarların rekabetçi ortamında satabilmektedir. Aday ülke olarak "psikolojik" açıdan da küresel itibarı artmıştır. Ancak, uzun dönem için gidişatin hep olumlu olacağını iddia etmek zordur. Çünkü Türkiye'deki sanayi üretiminin önemli bir kısmı yabancı dev şirketlerin küresel çıkarlarına göre biçimlenmiş "fason" üretimdir. Teknolojinin mülkiyeti ve kontrolüne sahip olan yabancı dev işletmeler Türkiye'deki üretim miktarını, ihracat miktarını, ihracat yapılacak bölgeleri kendi küresel çıkarlarına göre belirler. İşçi ücretleri yeteri kadar düşük ve devletin teşvikleri cazip olduğu sürece bu yabancı dev şirketler küresel toplam üretimlerinin bir bölümünü Türkiye'de üretmeyi sürdürürler. Ama işgücü ücret düzeyi veya teşvikler cazibe kaybedince de ülkeyi hiç gözyaşı dökmeden terk eder, üretimi daha yüksek kâr fırsatları sunan ülkelere taşırlar. Daha açık bir biçimde söyleyecek olursak, Türkiye'de üretim büyük oranda Türk olmayan işletmeler tarafından biçimlendirilir ve bu biçimlendirmede belirleyici koşul yabancı işletmelerin küresel çıkarlarıdır, Türkiye'nin çıkarları değil.

³ Yüzde 55 oyun toplam nüfusun en az yüzde 65'ini temsil etmesi gerekiyor ama Türkiye'nin nüfus oranı sadece yüzde 13 olduğundan alınan kararları engelleme veya değiştirme olanağı olmayacak.

- 3- **AB ve teröre destek:** Bilindiği gibi Türkiye'nin yaklaşık 30 yıldır başına bela olan bir PKK sorunu var. Avrupa'da yaşayan bütün Türkler bazı AB ülkelerinin PKK'nın faaliyetlerine göz yumduğunu, hatta bazı iddialara göre desteklediğini bilir, gözlemler veya duymuştur. Terör örgütüne AB desteğini artık bizim siyasetçiler de son zamanlarda açık bir biçimde dile getirmeye başladılar. Bu destek o kadar açıktır ki Richard Perle, eski bir Pentagon danışmanı, 28-Mayıs-2009 tarihinde Haber Türk TV kanalında saat 16.00'daki söyleşide bazı AB ülkelerinin PKK'ya destek verdiğini çok net bir biçimde söylemiştir.

Şimdi durumu bir daha gözden geçirelim; tam üyesi olmayı arzu ettiğimiz ve sözde "uygarlık projesi" olan AB, Türkiye'ye yıllardır zarar veren bir terörist örgütü doğrudan veya dolaylı olarak destekliyor, eylemlerine göz yumuyor. Bunu hem siyasetçilerimiz söylüyor hem de ABD'li bir Pentagon danışmanı. Ve biz böylesine "dost" bir örgüte, yani AB'ye, tam üye olmak istiyoruz. AB üyesi bu ülkelerle birlikte geleceğimizi tasarlayacağız ve Avrasya-Balkanlar-Orta Doğu gibi tarihsel ve kültürel bağlarımız olan ülkelere karşı tavrımızı belirleyeceğiz. Daha doğrusu onların kararlarına uyacağız. Bu bir "gaflet ve dalalet" belirtisi değilse nedir?

- 4- **AB'nin yüz kızartıcı yakın tarihi:** Sözde uygar ve insan haklarına saygılı AB yıllardır komşumuz Irak'ta işlenen insanlık suçlarının ortağıdır. Bilindiği gibi komşumuz Irak dünya halklarına yalan söylenerek ABD tarafından işgal edildi, bir milyondan çok insan öldürüldü, milyonlarca kişi yaralandı, gene milyonlarca kişi sürgüne gitti, Irak'ın tarihi kültür varlıklarını yağmalandı, düğündeki insanlar bile "potansiyel terörist" olarak öldürüldü. Sözde uygarlık projesi olan AB ne tepki verdi? Birçok sözde uygar AB ülkesi bırakın işgale ve işkenceye karşı çıkmayı, ABD'nin yanında yer aldı. Ülkemiz teröristle mücadele ederken "sözde en büyük insan hakları savunucusu" olan İngiltere, Danimarka, Hollanda, İspanya, Romanya, Portekiz gibi AB üyesi ülkeler ABD'nin Irak'ta işlediği insanlık suçlarına yıllarca doğrudan ve dolaylı destek verdiler. Sözde insan hakları savunucusu AB'nin herhangi bir zaman diliminde, herhangi bir mekânda Irak'taki işgalci güçleri suçladığını duydunuz mu? Böylesine ağır bir insanlık suçuna ortak olmuş bir örgütün üyesi olmak herhalde onur duyulacak bir şey değildir.

- 5- **Uzun dönem AB tarihi:** AB ülkelerinin komşumuz Irak'ta yaptıkları utanç verici de daha eski zamanlarda yaptıkları daha mı az utanç vericidir, dersiniz? İngiltere, Fransa, Hollanda, Belçika gibi AB-ülkelerin geçmişine "temel insan hakları" çerçevesinde bir bakın ve yansız bir gözle durumu değerlendirin, bakın nelerle karşılaşacaksınız. Avrupalı ülkelerin geçmişte Avrupa dışındaki "gelişmekte olan ülkeler" dediğimiz ülkeleri nasıl

sömürdüğünü hepimiz az çok biliyoruz. Amerika kıtasında kızıl derililere, Afrika'da zencilere, Asya'da Çin'e, Hindistan'a ve oraların insanlarına neler yaptıklarını hatırlayın, bilmiyorsanız araştırıp öğrenin. Eğer "uygar"(!) Avrupalıların vahşet dolu ve insanlık dışı sömürgeci politikaları olmasaydı, bugün ülkelerin küresel gelişmişlik düzeyleri çok farklı olurdu. Elbet gün gelecek geçmişte kanla ve zulümle ezilen, sömürülen, dışlanan halklar Avrupalılardan geçmişin hesabını "**çiğnenen insan hakları**" çerçevesinde hukuki ve ahlaki açıdan soracaklardır. Böyle bir tarihe sahip AB-ülkeleriyle aynı grup içinde olmak uzun dönemde bize ne kazandırabilir? Veya kaybettirebilir? Bunun hesabının iyi yapılması gerekir. Bütün ülkelerin tarihinde kara lekeler vardır. Avrupa'nın insanlık suçlarıyla dolu geçmişinin ise kara lekeler açısından açık ara önde olduğu kuşkusuzdur. Avrupalılar ile Afrikalılar, Asyalılar ve Amerikalı yerliler arasında insan hakları ihlalleri ile ilgili olarak geçmişle yüzleşme ve hesaplaşma günü geldiğinde AB üyesi olmak hiç arzu edilmeyecek bir durum olacaktır.

- 6- **Hukuka saygısızlık:** Başka AB üyesi aday ülkelerinden istenmeyen birçok şey Türkiye'den isteniyor. AB ülkeleri "hukukun üstünlüğü" ilkesine ve uluslararası anlaşmaların iç hukukun üstünde olduğuna gerçekten inanıyor olsalardı yapılan uluslararası anlaşmalara saygı duyarlar ve başta Fransa, Almanya, Avusturya Türkiye'nin AB üyeliğine karşı çıkmazlardı. Uluslararası hukuk kurallarını çiğneyerek Türkiye'ye karşı "ikiyüzlü" davranan ülkelere ne kadar güvenilir?
- 7- **Kıbrıs sorunu:** AB'nin Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne karşı tutumu, Avrupalıların çifte standardının tipik örneklerinden biridir. Bilindiği gibi Kuzey Kıbrıslı Türkler BM'in talebi doğrultusunda Ada'da barış sağlanması için yapılan halk oylamasında BM kararlarına EVET oyu verdiler; Güney Kıbrıslılar ise olumsuz oy verdi. Buna karşın Güney Kıbrıs AB tam üyeliğine kabul edilerek cezalandırıldı (!), BM ilkelerini kabul eden Kıbrıslı Türkler ödül olarak (!) dışlandı, verilen sözler tutulmadı. Oylamada olumlu tavır alan Türkiye de şimdi AB tam üyesi olan Güney Kıbrıs'ın taleplerini yerine getirmek zorunda, yoksa Türkiye lehine gelişmeler Güney Kıbrıs tarafından her an veto edilebilir. AB tarzı bu "adalet" anlayışını takdir eden kaç kişi vardır, acaba?
- 8- **Ermeni soykırımı iddiası:** Birçok AB ülkesine göre Türkler "Ermeni soykırımı" suçu işlemişlerdir. Peki, bu insan hakları sevdalısı (!) AB ülkeleri böyle bir soykırım kararını nasıl vermişlerdir? Elleriinde soykırım olduğunu gösteren tarihsel ve hukuki belgeler var mıdır? HAYIR! Alınan kararların hepsi siyasi kararlardır ve Müslüman Türklerle tarihten gelen bir hesaplaşma sürecinin devamı niteliğinde bir karardır. Türkiye'nin,

"tarihçiler belgeleri incelesinler, hatamız varsa kabule hazırız" görüşünü hiç umursamıyor ve soykırım kararının siyasi olarak kalmasını istiyorlar. AB ülkelerinin bu davranışının hukukun üstünlüğü ilkesine, uygarlığa ve adalete yakıştığını kim ileri sürebilir? Böylesine duyarlı bir konuda bu kadar tarafsız tutum izleyen AB ülkeleriyle siyasi bir birlik içinde olmak için çaba harcamaya değer mi?

- 9- **Beyin Göçü:** İşte AB'nin çifte standartlarına bir örnek daha! AB Türkiye gibi göreceli daha az gelişmiş ülkelerin işgücünün serbest dolaşımını istemiyor. Çünkü AB ekonomilerinin yüksek nitelikleri olmayan işgücüne ihtiyacı yok. Ancak AB ülkeleri mühendis, bilim adamı gibi yüksek nitelikli ve deneyimli işgücünü transfer etmek için elinden geleni yapıyor. Oysa gelişmekte olan ülkelerin yüksek nitelikli işgücüne olan ihtiyacı, gelişmiş AB ülkelerinin ihtiyacından çok daha yüksek düzeydedir. Kalkınmada yüksek nitelikli işgücünün değerini çok iyi bilen AB ülkeleri bunu hiç dikkate almıyor ve yetişmiş beyin gücünü kendi ülkelerine taşımak için her türlü yolu deniyorlar. Sonuçta Türkiye'nin beyin-gücü açısından fakir kalmasının AB ülkeleri için hiç önemi yok. Çünkü Avrupalılar için önemli olan kendi çıkarlarıdır.

Günün birinde Türkiye AB'ye tam üye olacak olsa bile Türk tarafı mutlaka bir ön anlaşma yaparak beyin göçünü önleyici önlemler almalıdır. Yani Türkiye yüksek nitelikli işgücünün ülkede kalması için serbest dolaşım hakkına kesinlikle karşı çıkmalı, sadece ve sadece niteliksiz işgücünün serbest dolaşımına onay vermelidir.

- 10- **Genç nüfus:** Bazı akıllı-bol AB-taraftarlarına göre Türkiye'nin genç nüfusu AB'ye tam üyelik için önemli bir kozdur. Bu görüş sahipleri bilerek veya bilmeyerek Türk gençlerine bazı AB ülke işletmelerinin gelecekteki işçisi veya taşeronu olmayı layık görüyorlar.

Türkiye'deki çalışabilir yaştaki genç nüfusun AB ekonomisine iki tür katkısı olabilir:

- a-) AB'li işverenler gelir Türkiye'de yatırım yaparlar; yani sermaye ve teknoloji onlardan, işgücü bizden olur ve fason üretim yaparız.
- b) Gençlerimiz AB ülkelerine gider sermaye ve teknoloji sahibinin yanında işçi olarak çalışır.

Her iki durum da Türkiye adına utanç duyulması gereken durumlardır. Nasıl olur da biz kendi gençlerimizi Avrupalıların potansiyel işçileri olarak pazarlamayı düşünür ve bundan yarar bekleriz? Neden genç Türk işçilerinin sermayesi ve teknolojisi Türk işverenlerine ait işletmeler için çalışacakları

projeler düşünmezler, düşünce üretmezler? Denebilir ki, gelecekte AB üyesi olarak ayrı-gayrı olmayacak, AB işletmeleri Türk işletmeleri gibi kabul edilecek. Bunun bir garantisi var mı? Diyelim ki haklılar ve AB içinde işgücü ayrımı hiç olmayacak. Peki, sermaye-işgücü arasındaki gelir dağılımı nasıl olacak? Üretilen pastadan kime ne kadar pay düşeceğine kim karar verecek? Herhalde buna işçiler karar vermeyecek. Sermaye ve teknoloji mülkiyeti kimdeyse "iktisadi kararları onlar verirler". Türk gençlerini Avrupalı işverenlerin çıkarlarına hizmet etmeye hazır işgücü veya "fason işgücü" olarak görenlerin bu görüşlerini gözden geçirmelerinde büyük yarar vardır.

11- İfade özgürlüğü: Günümüz AB üyesi ülkelerin kültürel açıdan kendilerine özgü bazı "değişik" yaklaşımları vardır. AB ülkelerinde "ifade özgürlüğü" kutsal değerlere de hakaret edebilme özgürlüğü demektir. Örneğin, dini inançlara sahip kişiler açısından Hz. Muhammed'e veya Hz. İsa'ya hakaret anlamına gelen karikatürler çizmek, filmler-videolar çekmek ifade özgürlüğü kapsamına girer. Danimarka ve İsveç'in Hz. Muhammed'i eli kanlı saldırgan biri gibi gösteren karikatürlere yaklaşımını hatırlayın. Veya Hollandalı Wilders'in "Fitne" filmini hatırlayın. Bu tür "ifade özgürlüğü" arzu edilen özgürlükler midir?

Ayrıca, Türkler için bayrak ve Atatürk çok önemli değerler olmasına rağmen AB değerlerine göre bayrağa ve Atatürk'e hakaret etme özgürlüğünün (!) yasalarca kısıtlanmış olması AB standartlarında "ifade özgürlüğüne aykırıdır". Şimdi bu yazıyı okuyanlara soruyorum; dini değerlere, Hz Muhammed'e, Türk bayrağına, Atatürk'e rahatça hakaret edememek ifade özgürlüğünün kısıtlanması mıdır? Yoksa bu tür yaklaşımlar bizim kültürümüze, değer yargılarımıza hiç uymayan ahlaksız-rezil-kepaze görüşler midir? Hangisi sizin değer yargılarınıza daha uygundur?

12-AB ülkelerinin ahlak anlayışı Türklerin ahlak anlayışından çok farklıdır. Örneğin, bazı AB ülkelerinde **13 yaş-üstü** bazılarında **14 yaş-üstü** çocuklar için cinsel ilişkiye girmek "**özgürlük**" çerçevesinde değerlendirilir ve ahlaki değerler açısından bir sakıncası yoktur. Bu görüşü acaba kaç Türk vatandaşı destekler?

AB'de geçerli olan **eşcinsel hakları**⁴ ayrı bir sorundur. Sözde "özgürlük" çerçevesinde artık birçok AB ülkesinde iki erkek veya iki kadın eşcinsel evlenip, "aile" (!) kurabilmektedir. Eşcinsellerin evliliği yasal olarak tanındığına göre "aile" kavramının da değişmesi gerekir; belki çoktan bazı AB ülkelerinde değişmiştir ve eşcinsel evli çiftler çocukların okuduğu ders kitaplarında "aile" olarak tanımlanmaktadır.

Okutulsa ne olur? Eşcinsellerin hakları olmamalı mı? Diye düşünenler olabilir? Sorun eşcinsellerin insanca yaşama hakkı değil, çok daha derin bir konu. Düşünsenize, ileride bir gün uygar (!) AB'nin tam üyesi olarak yasalarınızı "uygarlığa uyum" (!) amacıyla değiştiriyor ve aile tanımını değiştirilmiş haliyle kabullenmek zorunda kalıyorsunuz. Artık çocuklarınızı; "**Aile, anne-baba ve çocuklardan oluşur.**" diyemeyeceksiniz. Derseniz ve bu görüşünüzde ısrar ederseniz yasal açıdan eşcinseller aleyhine suç işlemekle suçlanabilirsiniz, hatta ceza bile alabilirsiniz. Ve bir gün oğlunuz erkek arkadaşını eve getirip ben erkek sevgilimle evlenmeye karar verdim, derse, uygar (!) AB yasalarına ters düşmemek için buna karşı tek söz etme hakkınız olmayacak, yasal açıdan tabii. Sizce böyle bir "uygar toplum" anlayışı bizim geleneklerimize, kültürümüze, değerlerimize ne kadar uyar?

13-Azerbaycan'ın işgali: Türkiye'ye gelince "insan hakları" konusunda mangalda kül bırakmayan, kendi içindeki insan hakları ihlallerini görmezden gelen AB'nin işgal altındaki Azerbaycan'ın haklarına yaklaşımına bir bakalım. Bilindiği gibi Azerbaycan'ın ulusal sınırları Avrupa Güvenlik Anlaşması'na göre bellidir ve değiştirilemez; en azından anlaşma böyle diyor. O zaman AB ülkelerinin işgalci Ermenistan'a yaptırımlar getirmesi gerekiyor, değil mi? Çünkü hem uluslararası güvenlik anlaşması hem de Azerilerin hakları çiğnenmiş durumda. Peki, uygar (!) AB Ermenistan'ın Azerbaycan topraklarını işgalini sona erdirmek için hangi yaptırımları uyguluyor? Uygulamıyorsa, bunun adı ikiyüzlülük değil midir? Bu AB'mi bir uygarlık projesi örneğidir?

14-Parçalanmış aileler: Batıcı Türklere göre AB'de insan hakları çok gelişmiştir ve malum olduğu gibi sözde uygar (!) AB ülkeleri "insan hakları" konusunda çok hassastırlar. Ne de olsa büyük bir uygarlık (!) projesinin temsilcileridirler. En azından propagandaları bu yöndedir ve böyle bir

⁴ İspanya'nın büyük finansal kuruluşlarından biri olan BBVA grubunun yaptırdığı bir araştırmaya göre: "Eşcinseller arasında evlilik, evlenmeden çocuk sahibi olma, cinsel ilişki açısından eşî aldatma, ötanazi, kürtaj, boşanma" gibi konulara en çok karşı çıkanlar Türkler.." www.milliyet.com.tr, 05.08.2010.

görüntü vermede oldukça başarılı olmuşlardır. Acaba gerçek ile görüntü uyuyor mu?

Ailelerin parçalanması ve birleşmelerinin engellenmesi en ciddi insan hakları ihlalleri arasındadır. Geçerli olan Alman yasalarına göre Türk kökenli biri Alman vatandaşı dahi olsa, Türkiye'den bir Türk ile evlendiğinde eşini hemen yanına getiremiyor. Bir başka deyişle uygar Almanya'nın uygar yasaları ailenin birleşmesinin önüne ciddi bir engel koymuş: Almanya'da yaşayan biriyle evlenen bir Türk vatandaşının eşinin yanına gidebilmesi için mutlaka yeterli düzeyde Almanca bilmesi önkoşulu var. Almanca öğrenene kadar aile "parçalanmış" olarak birlikteliklerini (!) sürdürebilir. Ne kadar uygarca davranış, değil mi? 60-70 yaşlarında bir Türk'ün Almanya'da yaşayan biriyle yaşamını birleştirmek istediğini düşünün. O yaştan sonra eşine kavuşabilmek, aile oluşturabilmek için önce Almanca öğrenmesi gerekecek.

Ailelerin birleşmesini engelleyen bu yasal engel hangi İNSAN HAKLARI anlayışına uygundur? Nerede ailenin parçalanamayacağına dair ilkeler? Üstelik bu yasal engel bütün ülkelerin vatandaşları için geçerli değildir. Örneğin, bir Almanla evlenen G. Kore, Japonya, ABD veya Avustralya vatandaşlarından böyle bir şey talep edilmemektedir. AB uygarlık (!) projesi işte böyle bir şeydir. Bunu adı "insan hakları ihlali" değilse nedir? Hiçbir uygar (!) AB ülkesi de bu duruma itiraz etmemekte, insan hakları ihlali olduğunu söylememektedir. Söylemezler çünkü büyük olasılıkla kendileri de benzer bir yasayı uygulamaya koymayı düşünüyorlardır. Böyle ülkelerle "birlik" oluşturmak Türkiye'ye ne kadar yakışır, acaba?

15-Gümrük Birliği (GB): Bilindiği gibi AB üyesi ülkeler kendi aralarında gümrükleri tamamen kaldırmışlardır. Ayrıca AB dışındaki ülkelere karşı ortak bir dış ticaret politikası izlerler. Bir başka deyişle, diğer ülkelere karşı uygulanacak gümrük vergisi oranlarını veya diğer ticaret engellerini "kendi çıkarlarına göre" birlikte belirler ve uygularlar. İşte gümrük birliği ile belirlenen bu alana AB serbest ticaret bölgesi denir.

Türkiye 01-Ocak-1996 tarihi itibariyle gümrük birliğine üye olmuştur ve AB'ye tam üye olmadan gümrük birliğine üye olan ilk ve tek aday ülkedir. Gümrük Birliği tüm sanayi ve işlenmiş tarım ürünlerini kapsar. İlginç olan AB ile gümrük birliği anlaşması olmayan gelişmekte olan ülkeler için de aynı koşulların geçerli olmasıdır. Bir başka deyişle, Türkiye gümrük birliği anlaşmasını imzalamasa bile sanayi ürünleri ile işlenmiş tarım ürünlerini gümrüksüz olarak AB'ye ihraç edebilecekti.

Bize özel bir yarar sağlamayan gümrük birliği anlaşmasının bize yarar sağlamayan, daha doğrusu "zarar" verme potansiyeline sahip yanı var mı? Diye soracak olursak, yanıt maalesef; "EVET, var." olacaktır. Çünkü Türkiye'nin AB dışındaki ülkeler ile yaptığı dış ticaretin koşullarını, gümrük oranları veya diğer ticari kısıtları-tavizleri AB belirlemektedir ve bu konuda Türkiye'nin hiçbir etkisi yoktur hatta fikrinin bile sorulmasına gerek yoktur. Bir benzetme yapacak olursak, mahallemizdeki bakkal-kasap-manavdan oluşan bir birlik mahalle dışında nereden, nasıl ve ne kadar alış-veriş yapabileceğimize karar vermektedir. Bu durum bir anlamda kapitülasyon demektir. Kendi dış ticaretimizi özgürce yönlendirme hakkımız yok. Bunun adı "kapitülasyon"dur.

Türkiye günün birinde AB'ye tam üye olur mu? Olursa ne zaman olur? Bu konularda hiçbir kesin malumatımız yok. Bu nedenle gümrük birliği nedeniyle Türkiye'nin dış ticaretine AB'nin yön vermesine derhal son verilmeli, gümrük birliği terk edilmelidir.

AB'ye üyelik tek seçenek mi?

Eğer gerçekten hukukun üstünlüğüne dayanan, küresel barışa katkı sağlayacak, toplumların temel haklarına, özgürlüklerine ve kültürlerine saygılı olan, küresel gönencin adil ve rekabetçi bir ortamda artmasına katkı sağlayacak bir birlik varsa ve bu birliğin çıkarları Türkiye'nin çıkarlarına ters düşmüyorsa, neden bu birliğe biz de üye olmayalım. Ama önce Türklerin kendi çıkarlarına göre tatmin edici bir şeyler görmesi ve ikna olmaları gerekir. AB üyesi olacağım derken başka ülkelerle ilişkilerimize zarar vermemek veya o ilişkilerimizin geleceğini AB üyelerinin yüzde 55 oyla alacağı kararlara bırakmamak gerekir.

Şunu da unutmamakta yarar var. AB, teknolojik ve ekonomik gelişmişlik ile sivil toplum örgütlenmelerinin etkinliği açısından örnek alınacak bir birliktir. Ancak kültürel ve ahlaki değerler açısından hiç de örnek alınacak bir birlik görüntüsü vermemektedir. Sakın yanlış anlaşılmasın; "biz Türkler ahlaklıyız, AB vatandaşları ahlaksızdır" veya "Türklerin değer yargıları diğerlerinden üstündür" diye bir iddiada bulunmuyorum. Ahlak, değer yargıları gibi şeyler görecelidir; ülkeden ülkeye, kültürden kültüre değişir. Vurgulamak istediğim şey bizim değer yargılarımızın büyük oranda AB değer yargıları ile uyummadığıdır.

AB üyeliği dışında bir seçenek daha var

Maalesef Türkiye'de hiç gündeme gelmeyen ve tartışılmayan ama Türkiye'nin hem sosyo-kültürel yapısına hem uzun dönem küresel çıkarlarına AB üyeliğinden çok daha uygun olduğunu düşündüğüm bir seçenek var: Avrupa Ekonomik Bölgesi'ne (AEB) üyelik veya aynı anlama gelecek olan EFTA'ya üyelik.

Bilindiği gibi 1994 yılında Avrupa Serbest Ticaret Bölgesi (European Free Trade Area - EFTA) ülkeleri ile AB ülkeleri arasında imzalanan AEB anlaşması yürürlüğe girdi. Bu anlaşmaya göre AB üyesi ülke bireyleri ve işletmeleri için geçerli olan hakların hepsi, siyasi olanlar hariç, EFTA üyesi ülke vatandaşları ve işletmeleri için de geçerlidir. Aradaki tek ciddi fark EFTA üyesi ülkelerin AB'nin aldığı siyasi kararlara katılmak ve tanımak zorunda olmamasıdır.

1992 yılında Türkiye EFTA ile serbest ticaret anlaşması imzaladı ama bir hata yaparak EFTA'ya üye olma yolunu gitmedi. Eğer serbest ticaret anlaşması imzalamak yerine EFTA üyesi olsaydık şimdi Türkiye'nin AB ile ilişkileri çok daha farklı düzeyde olurdu. O tarihte anlaşma imzalanmadan önce "serbest ticaret anlaşması yapmak yerine EFTA üyesi olun" diye çağrıda bulunduğumu hatırlıyorum, hatta yazışmalarım bile var. Ama EFTA'ya üye olmamak konusunda hiç tatmin edici bir yanıt alamamıştım. Belki de AB ve EFTA ülkeleri EFTA'ya tam üye olmamızı istememişlerdi. Çünkü o esnada henüz AB-EFTA anlaşması imzalanıp, yürürlüğe girmemişti ve Türkiye'nin EFTA üyeliği sonucu ne tür haklar elde edeceğini biliyorlardı. Ne olursa olsun Türkiye'nin çıkarlarını savunması gereken kurumlarının ve kişilerin çok daha dikkatli ve etkin olması gerekirdi.

EFTA'ya üye olmak için çok geç midir? Hayır, değildir. Dört tane küçük ülkeden (İsviçre, Norveç, İzlanda ve Lihtenştayn) oluşan EFTA'ya üye olmak bize çok şey kazandırır. Ancak, AB ülkeleri bunu onaylar mı?

İşte asıl sorun burada gibi görünüyor. Çünkü Türkiye'nin olası bir EFTA üyeliği Türk uyruklu kişilere serbest dolaşım ve çalışma hakkı getirecektir. AB ülkeleri yüksek nitelikli mühendislerin, bilim insanlarının serbest dolaşımına itiraz etmez ama niteliksiz işgücünün aynı haklara sahip olmasını kesinlikle istemeyeceklerdir. Zaten şu anki durumda bile Türk vatandaşlarının bırakın serbest çalışma hakkını turistik dolaşım hakkını bile gasp etmiyorlar mı?

Aslında bu sorun çok kolaylıkla ve her iki tarafın çıkarına olacak bir biçimde aşılabilir. Türkiye EFTA üyesi olduğunda işgücü için serbest çalışma hakkı talep etmeyeceğini taahhüt eder ve bunun karşılığında AB ve EFTA ülkelerinin Türk kökenli yüksek nitelikli işgücünü çalmaya çalışmayacağını taahhüt etmesini ister. Diğer bir deyişle, niteliksiz Türk işgücünün serbest çalışma hakkı almaması

karşılığı AB ve EFTA ülkelerinin Türkiye'den yüksek nitelikli işgücünün "beyin göçü" kanallarının kapatılması talep edilir.

Türkiye için teknik açıdan EFTA üyeliğı çok kolaylıkla elde edilebilir. Zaten EFTA ile yürürlükte olan bir serbest ticaret anlaşması var. İlerideki bir tarihte Türkiye'nin çıkarlarına uygun görüldüğü bir durumda istenirse AB tam üyeliğine de kolaylıkla geçiş yapılabilir.

Türkiye'nin EFTA üyeliğı seçeneğini ciddi bir biçimde değerlendirmesi gerekir.

Çünkü bu seçenek Türkiye'nin uzun dönem çıkarlarına daha uygun, gibi görünüyor.